

Браво, председниче Саркози, због одлуке о повратку у НАТО

Политици обмане апсолутно нема ограничења. Гротескно смешна дебата о месту Француске у НАТО само је један од последњих примера. Прво, погрешно је говорити, као што се свугде ради, о „повратку“ Француске у Алијансу зато што Француска НАТО заправо никада није ни напустила. Године 1966, под вођством председника Шарла де Гола, Француска је изашла из војне команде НАТО, али није напустила политички савет. Како наводи француски министар одбране Ерв Морин, Француска учествује – и одувек је учествовала – у 36 од 38 комитета. Француски војници налазе се на два од три главна попришта (Косово, Авганистан) на којима су ангажоване војне снаге НАТО.

Због свега тога бесмислено је оно што људи говоре поводом одлуке председника Француске Николе Саркозија о повратку у војну команду НАТО – да ће Француска ослабити свој утицај потражујући своје место у Комитету за планирање одбране. Све то звучи још бесмисленије када се зна да ће Француска заузврат преузети вођство над Врховном савезничком командом за трансформацију (Норфолк, Вирџинија) и над регионалним седиштем у Лисабону. Тренутно Француска не командује ничим. Наши војници ризикују своје животе, док ми немамо никаквог утицаја на стратешке одлуке. Ускоро ће француски генерали седети у „светилишту“ у Норфолку, где се смишљају нови системи наоружања. Губитак утицаја? Заиста?

Погрешне су претпоставке да ће се на тај начин Француска сврстати на страну „Америчке империје“. Очигледно је да ће се десити сасвим супротна ствар. Не само да су се времена променила од ере када је НАТО посматран као инструмент Сједињених Држава, не само да је НАТО предводио низ операција (Косово, Босна, бомбардовање Београда) на европском тлу и на захтев Европе, већ смо најзад, бар у једном

скорашњем случају (Грузија и покушаји Украјине да се придружи организацији), видели и да Европа говори „не“ Америци и, авај, успева у томе. Француска је управо тиме што је била чланица НАТО а да заправо није у њему, управо седећи у свим његовим саветима осим у онима где се одлучује о најважнијим стварима, препуштала другима да држе кормило. А тиме што поново заузима своје место, поново има глас и учествује у дебатама у НАТО, Француска ће опет обезбедити себи начин да се умеша, заступа своје интересе и, када је неопходно, ради против интереса Америке.

Не само да је погрешно већ је и скандалозно дизати панику у јавности машући „ратовима које не желимо и у које ћемо механички бити увучени“. Скандалозно је зато што, са једним изузетком (у случају када је држава чланица директно нападнута), у НАТО влада начело сагласности. Једном када се одлучи о евентуалној интервенцији, на свакој чланици је да одлучи да ли ће у операцију послати трупе и колико њих. Такви повици заправо су пародија праве дебате и представљају игнорисање чињеница. У случају рата са Ираком ни пуноправно чланство Немачке у организационим структурама није је спречило да се исто тако чврсто противи рату колико и Француска својим делимичним чланством.

Када је реч о аргументима да ћемо поновним укључивањем у војну команду НАТО жртвовати једини вредан пројекат – а то је уједињена европска одбрана – у питању је још једна подвала. Зато што на путу европској одбрани постоји доста препрека. Међутим, Саркозијева одлука ће елиминисати бар једну од њих, тачније, сумњичавост наших партнера према нама као неком ко је одлучио да буде „усамљени јахач“ унутар НАТО.

„Можемо ли веровати француском шепурењу националном независношћу, које се тако често манифестовало у виду нечасних пријатељстава (са Садамовим Ираком, Совјетским Савезом у распадању, да не помињемо жалосну ‘арапску политику’ министра спољних послова која је резултирала развијањем односа са ауторитарним режимима)?“ „Да ли желимо организацију за европску одбрану која би била формирана на уштрб Атлантске заједнице (и наше принципијелне солидарности са другим демократијама)?“ – то су питања која себи постављају Мађари, Чеси и Пољаци, а такође Немци и Шпанци. И то су питања која, од сада, неће више имати разлога да постављају. А то је добро за Европску заједницу и њен дух.

То што екстремни десничар Жан-Мари Лепен не жели да слуша ове доказе сасвим је разумљиво. Што су му се придружили и екстремно леви „антиимперијалисти“ (Оливије Бесансено и његова „Нова антикапиталистичка странка“) било је за очекивати. Не чуди

Срећан повратак

Пише: Бернар Анри Леви
субота, 21 март 2009 22:24

ни што се шачица голиста, суверениста и евроскептика придружила овој јадној осовини.

Међутим, то што су социјалисти с једне, и центристи Франсоа Бајруа с друге стране, придружили своје гласове овом хору медиокритета, окрећући на тај начин леђа сећању на Франсоа Митерана (противио се Головој одлуци од почетка) и осталима из нашег хришћанског демократског наслеђа, то је заиста узнемирујуће.

Павловљански антиамериканизам? Упорно контрирање неодговорне опозиције? Или, опет, неспособност да се разуме постхладноратовски свет? Сви ће процењивати ситуацију. А онда ће замолити пријатеље, као што ја овде радим, да се дозову памети.

(The New Republic, 17. март 2009)